

I ett tidigare nummer av Kyrkporten (nummer 2 april 2008) träffade Ingrid Malm, präst i Edsbergskyrkan, Carolina Johansson och samtalade om ökenmödrarna i Egypten på 300-talet. Nu möts de igen kring Carolinas bok *Bråkdelen av en sekund*. I boken berättar Carolina om hur hon blir rörd av Gud och hur hon vill återbörd den gesten genom att döpa sig. Boken är också en berättelse om hennes mammas bortgång. Carolina Johansson har skrivit flera artiklar för Kyrkporten.

Rörd av Gud

– i bråkdelen av en sekund

”Det skedde något. Det varade inte länge. En sekund. En bråkdels sekund. Kanske mindre. Vad vet jag. Det var ingen tid. Det var all tid. Det var det mest konkreta, mest verkliga jag någonsin upplevt. Jag kunde ta på den sekunden. Stoppa den i fickan. Slicka på den. Efteråt, långt efteråt tog jag fram den sekunden och höll den i min hand.”

Text **Ingrid Malm** ingrid.kyrkporten@svenskakyrkansollentuna • Foto **Alexander Farnsworth**

EN DAG, PLÖTSLIGT OCH FULLSTÄNDIGT OVÄNTAT, förändrades livet för journalisten Carolina Johansson. Gud kom på besök, för att uttrycka det enkelt. Men i själva verket var upplevelsen långt ifrån enkel, utan innehöll snarare den allra mest förtätade och innerliga upplevelse av livet som hon någonsin upplevt. Ett tillstånd av lycka och lätthet, och insikten om att verkligheten såg ut helt annorlunda än hon tidigare någonsin kunnat föreställa sig.

Vi sitter på ett av Södermalms mer trevligt otrendiga fik, med röd-vita bordsdukar och med stillsamma kaffedrickande människor runtomkring. Carolina försöker med ord beskriva vad hon upplevde, den där bråkdelen av en sekund för några år sedan. Men orden räcker inte riktigt till, säger hon.

– En person i min omgivning mådde väldigt dåligt och anförtrodde sig till mig. Situationen gjorde mig maktlös, och jag visste inte på vilket sätt jag skulle hjälpa. Plötsligt, och utan egentligen tro på Gud, riktade jag en bön till ett okänt *Något* utanför mig själv. Och fick ett svar tillbaka! En slags uppmaning att fortsätta älska, oavsett hur kärleken skulle bli bemött. En erfarenhet av Guds villkorlösa kärlek.

Att sakna ord är annars inte en upplevelse som

Carolina är särskilt välbekant med. Under hela sitt yrkesverksamma liv har orden varit hennes främsta verktyg. CV: n vittnar om stor målmedvetenhet och kompetens: Masters of Science i journalistik på Columbia University, en Bachelor of Arts i filosofi och journalistik på Syracuse University, nyhetschef på Nyhetsbyrån Direkt, byråchef på Dow Jones News Services´ Stockholmskontor, redaktör, skribent, konsult och översättare – för att bara nämna några saker på Carolinas meritlista. Carolina säger att hon fortfarande frilansjobbar med ekonomiska artiklar men att hennes liv, efter det oväntade Gudsmötet, fått en lite annorlunda vändning.

Hon försöker att ge rum för Gud, och att lära sig förstå på vilket sätt hon ska göra mening av ”den där bråkdelen av en sekund” då verkligheten gjorde ett snitt i tillvaron.

– Till en början var det inre kaos, minns Carolina. Jag vände mig till kyrkan, för att finna ett språk – och även en bekräftelse – för min upplevelse.

Det är just där, på en pastorsexpedition på Södermalm i maj år 2003, som hon väljer att inleda sin nyutkomna bok, som heter just *Bråkdelen av en sekund* (Libris). Carolina samtalar med en präst och gör >>

Bråkdelen av en sekund
Libris förlag

Carolina Johansson upplevde att Gud kom på besök. Det var en bråkdel av en sekund som förändrade hennes liv.

”Han satte bo i mig. Och jag vill återbörda den gesten. Jag vill bli hans. Jag vill döpa mig.”

sitt bästa för att på utsidan verka lugn och sansad, men innerst inne växer desperationen sig allt större. Hon frågar sig själv om hon håller på att bli galen. Prästen mitt emot henne är visserligen välvillig och inlyssnande, men han gör henne ändå nervös. Carolina är rädd att han överhuvudtaget inte kommer att förstå vad hon kommit för att berätta. För hur beskriver man egentligen en begynnande kärleksrelation när motparten är Gud?

Men istället för att försöka berätta varför jag kommit dit faller jag nu i gråt... Jag snyter mig i en pappersservett som prästen räcker mig. Sedan samlar jag mig och tittar rakt på honom och säger: Jag vet inte om detta är normalt, men jag har varit med om någonting. Det närmaste jag kan beskriva det är att säga att jag upplevde det som om Gud gav sig till mig. Det var en sekund, kanske inte ens det. Man han gjorde sig till min. Han satte bo i mig. Och jag vill återbörda den gesten. Jag vill bli hans. Jag vill döpa mig. (s.19)

I BOKEN BLANDAS BERÄTTELSEN om Carolinas väg fram till dopet, hennes andliga resa och upplevelsorna av kyrkan, med skildringen av sin egen mors insjuknande i lungcancer och död år 2008. En oerhört öm och gripande skildring av hur livets skeenden återspeglas i den religiösa ritualen, eller viceversa: hur Gudserfarenheten genomströmmar varje millimeter av tillvaron.

Ett starkt ögonblick är exempelvis när den cancersjuka modern, under de allra sista dagarna av sitt liv, frågar sin dotter om hon varit en tillräckligt god mamma. *Jag har inte masserat dig tillräckligt* konstaterar hon – vilket också är sant. Relationen mellan mor och dotter har inte alltid varit helt enkel, skriver Carolina.

Men där och då – i slutskedet av livet – är allt likosom redan läkt. Med sin hand rör mamman över sin fyrtioåriga dotters rygg med mjuka, sorgsna rörelser. Inte som en kompensation för något som inte var, utan som en manifestation av något som är. Innesluten i rörelsen finns livet och döden, sammantvinnade i en oupplöslig förening.

När mamma masserar min rygg kommer i beröringen en föräning och döden blir helt konkret. Ändå tycks ingenting för sent. Den gesten, handen, rymmer hela livet, trots allt, trots allt. En vilja till liv så länge det någonsin är möjligt. Det är en kliché, och jag vet det,

men en kliché, när den faller ner och blir kropp, när orden blir kött, bär möjlighet att förvandlas till evig sanning. Jag har läst det med olika variationer utan att fatta. Men nu gör jag det. Rakt in i mörget.

Dödens sanning handlar förvisso om alltings slut, men där finns en annan parallell sanning som säger: Ja, detta är tiden. Den är begränsad. Men låt oss då leva, verkligen leva, den tid som är oss unnad, den tid som är vår. Låt ingen ta den ifrån oss. (s.85)

GENOM HELA BOKEN ÄR DOPRITUALEN *genom död till liv* den lins igenom man, som läsare, får beskåda verkligheten. Carolina säger att hon inte håller med om att döden enbart skulle vara en negation, det vill säga en avsaknad av något. Hon säger att hon hellre vill se det som en expanderande rörelse. Inte som ett slut, utan snarare som ett uppgående i evigheten, i det tidlösa tillståndet. Något som ligger väldigt nära de Gudsupplevelser som mystiker i världens olika andliga traditioner vittnar om.

Under senare år har Carolina själv samarbetat med en av de personer som många beskriver som en av vår tids samtida mystiker, biskop emeritus Martin Lönnebo. Hon är bla redaktör till hans bok *Människan som ikon* (2006) och medförfattare till boken *Livets pärlor* (2005). Men även som andlig förebild har biskop Martin varit mycket viktig:

– Han är en person som helt och fullt lever sin tro. Därav hans ödmjukhet och öppenhet, säger hon.

En annan sak hon uppskattar är att han betonar vikten av övning: att ge Gud tid och utrymme.

– Om en människa ger Gud 30 minuter varje dag, så händer någonting med henne, tror Carolina.

Hon är också övertygad om att alla människor är kallade att levandegöra Gud här på jorden, var och en på det sätt som ligger dem själva närmast. För hennes egen del är det skrivandet. Att delge för andra vad hon själv erfarit, inte minst alla de känslor som hennes andliga resa har tvingat henne att konfrontera. Och alla rädslorna.

– Jag tror Gud arbetar med våra svagheter, säger Carolina eftertänksamt. Rädslan kan i själva verket visa sig vara ens bästa vän. Övervunnen rädsla kan bli en styrka istället för en svaghet.

Hon drar sig till minnes när biskop Thomas i koptiska kyrkan, som hon mötte för ett antal år sedan, beskrev rädslan som en orm som ligger i en kruka i ens mage. Det gäller att lyfta på locket, så att ormen kan slingra bort. Först när man vågar möta sin egen rädsla kan man bli befriad från den.

ORMEN I KRUKAN ÄR EN MYCKET BRA BILD för att beskriva den resa som Carolina Johansson begett sig ut på, tänker jag. Inte minst för att ormen också, i en mängd olika traditioner, står för ett liv bortom döden: ett gammalt skinn som byts ut ersätts av ett nytt. Vilket också skulle vara en bild för dopet: den gamla människan som ger plats för den nya. •

*”Tack Gud för att du kommer att ge mig,
igen och igen, igen och igen,
alla de stunder jag kommer att behöva
för att min längtan ska växa sig starkare än rädslan.”*

(Dopbön som Carolina Johansson bad vid sitt dop.)

I boken blandas berättelsen om Carolinas väg till dopet, hennes andliga resa och upplevelserna av kyrkan, med skildringen av sin mors bortgång.